

De cura IV

Un țesător e Timpul ce fiecărui țese
O haină a vieții din clipele ce curg
Purtând cu ele sensuri mereu neînțelese,
Cum ne-nțelegă-i umbra topită de amurg.

Și clipă de-altă clipă el leagă ne-ncetat
Ființa-nlănțuind-o ca sub o grea ninsoare,
Cum pomu-nlănțuit e de rodul său bogat
Ca într-o immanentă și stranie-nchisoare.

Și se închide haina vieții pas cu pas,
Căci în urzeala care se bate-acum iuțită
Sunt tot mai multe clipe, puține-au mai rămas,
Iar larma lumii scade, de șarpe înghițită.

Și haina cea de clipe cu totul mă cuprinde,
Ca un mormânt ce crește hrănit de viață chiar.
De-un singur gând, teribil, eu nu mă pot desprinde
Și îl așez, smerenic, în propriul meu altar,

Ce-a vrut această viață, și unde-a vrut s-ajungă,
Ce-a așteptat din lume să înțeleg, și cum,
Și-a împlinit menirea avută, de m-alungă
Din zbuciumul trăirii, de pe-al simțirii drum?

De mă îmbracă-n haina de clipe care-s moarte,
Și care crește-n juru-mi ca scoarța de copac?
De pașii ce de rouă-au fost sărutați, să-i poarte
Într-un Niciunde fără de capăt și opac?

Și-n haina mea deplină, când timpul s-a oprit,
Îmi va fi dată oare suprema bucurie
De-a înțelege rostul în care am trăit?
Chemat sunt oare pentru-a depune mărturie?

De nu voi înțelege, la-ntoarcerea deplină,
Că rațiunea-i una – a fi și a nu fi,
Atunci întreaga lume-i risipă de lumină,
Și nu-i un dar, blestem e viață-a dobândi.